

„Zöld óvoda” lettünk

Tessedik Sámuel Főiskola Pedagógiai Főiskolai Karának Gyakorlóóvodája 2006. szeptember 22-én, Budapesten Dr. Persányi Miklós környezetvédelmi minisztertől vehette át a ZÖLD ÓVODA címet. E címet az óvodák a Környezetvédelmi és Vízügyi Minisztérium valamint az Oktatási és

Kulturális Minisztérium által kiírt pályázaton nyerték el. A sikeres pályázat feltételezte az óvodák környezeti nevelésben eddig nyújtott teljesítményét, melynek eredményeként a Zöld Óvoda cím használatára a nyertesek három évig jogosultak.

A Gyakorlóóvodánk nevelőmunkájában már a 90-es évek elején megjelentek azok az értékek, amelyek a környezeti nevelést emelték napjaink nevelési programjának fókuszába. Nevelőtestületünk 1999-ben a nevelési gyakorlatunkat összegző, saját helyi programjában, a TESZ-ben fogalmazta meg a környezetünkért tevékenyen, együttműködve, személetet formálva tenni akaró óvodapedagógusok pedagógiai hitvallását.

2004 óta a Freinet szellemiségű és az „Óvodai nevelés a

művészetek eszközeivel” programokkal kibővült és szélesebb pedagógiai kínálatot adó nevelési programunk intézményi szinten továbbra is kiemelten kezeli az óvoda hagyományos környezeti értékrendjét. A Zöld Óvoda cím elnyerését egy 20 pontból álló kritériumrendszernek való megfelelés biztosította

számunkra, melyből meghatározónak az óvodapedagógusaink módszertani felkészültségét tartjuk, így pl. a szenzitív módszerek alkalmazását, az életközösségek terepi tapasztaltatását, élménypedagógiát, a projekt módszer alkalmazását, a kooperatív tanulást, erdei óvodát.

Egy pedagóguskollektíva bölcsességét bizonyítja, ha felelősen együttgondolkodva és együttműködve tud dolgozni mindazért, amit élete hivatásának vall, de legfőképp a felnövekvő gyermekekért, a jövő felnőtteiért.

„Jó pedagógusokon múlik, hogy a gyerekek megszeressék a természetet, és helyes megvilágításban lássák azt a sok nehézséget, amivel a világ küzd...” (Konrad Lorenz)

Huszár Istvánné
TSF PFK Gyakorlóóvoda

„Zöldike”

Részlet a Gyakorlóóvoda Cseresznye csoportjának az erdei tábort megörökítő élménybeszámolójából

Harmadik nap.
...Útban a HAKI-ból még mindig tartott a lelkesedés. Mindenki tele élménnyel, kérdéssel. A kis kosarak egyre telnek: toboz, gesztenye, levelek, kavicok, valamilyen bokor bogyó-

ja... majd megkeressük a könyvben a nevét!

– Álljunk meg! Csitt!

– Mi mozog fenn a bokor ágán? Egy csöpp madár vergődik a tüskés vadrózsabokorban. Biztos tőlünk riadt meg, s el

akart röppenni. Beleakadt a lába a tövisesbe. Most rémülten csapkod a szárnyával, fejfelé lóg, s minél jobban menekülne, annál inkább belegabalyodik. Tanácstalanul állunk. Piroska néni, aki észrevette – már nyújtja is a kezét... Eléri! Óvatosan – hogy meg ne sértse – az apró lábakat kibogozza a tövises ágból.

– Hurrá! Megmenekült!

Két tenyere közé veszi a csöppséget, akinek csak a feje látszik ki, s ijedten nézi a köré seregülő gyerekeket.

– Nézd milyen picit! Hegyes a csőre, apró gomb szemei, zöldes toll a feje búbján... Milyen madár lehet?

Óvó néni szerint Zöldike. Biztosan nagyon fiatal, és tapasztalatlan még, azért történhetett a baleset. Nagyon megijedhetett tőlünk. Szerencse, hogy észrevettük!

– Vigyük el!

– Ugyan... Hisz itt az otthona, a szabadban.

– Itt az anyukája, a testvérei... Milyen szomorúak lennének nélküle.

„Elment a madárka, üres a faja, // Mind csak azt dalolja, // Visszatér tavaszra. // Ha tavaszra nem jő, rózsapírulásra, // Hogyha akkor sem jő, // Bizony, sohasem jő...”

Mit gondoltok, örülne, ha szabadon engednék? Tudjátok mit? Háromra! Egy, kettő, három! Óvó néni keze magasba lendül, szétnyílik, s mindenki szeme láttára elröppen a Zöldikénk!

Ugrálás, ujjongás!

– Siess haza Zöldike!

Már nem is látjuk.

– Haha! Csak a „nyoma” maradt, óvó néni kezén.

Gyeczki Istvánné

TSF PFK Gyakorlóóvoda

(Óvodai Nevelés a Művészetek Eszközeivel Program)

105 éves lenne

dr. Lohr Gyula gyermekszakorvos

Negyvenhárom évvel ezelőtt született meg első gyermekünk. A szarvasi szülőotthon gyermekorvosa dr. Lohr Gyula járási gyermekorvos volt. Amint megszületett a gyermekem, jött a vizsgálata.

Gyorsjárású, szigorú arcú, de egyenes tekintetű, mélységet sugárzó doktor bácsi vette kezébe az én kicsi babámat. A csecsemővizsgálat az alaposágon túl, mindenre kiterjedő volt. Határozott mozdulattal nyújtotta, majd összemérte az apró lábacs-kákat, és egy hirtelen mozdulat után már hasra penderítette. Lélegzetet visszafojtva figyeltem, közben elpárolgott az aggodalmam és a féltésem. Halk közlés következett: Minden rendben van.

Hangját, mozdulatait örökre megjegyeztem. Következetes szigorúsága, instrukciói a gyerekről szóltak. Szeretkészletébe nagyon sok kisebb-nagyobb gyermek tartozott. Györgyi néni, a felesége, mosolygós asszisztensként gyakorlati tanácsokkal egészítette ki a vizsgálatokat. Így a kisebb-nagyobb pácienseket szívükbe is zárták. Precíz karton-vezetésük a gyógyítást az anamnesztikus adatok vezetésével egészült ki.

Törődése, szakértelme páratlan volt. Még ma is tudom a diétás napok egymást követő napi adagjait.

Az akkor járás területén (Kondoros, Csabacsüd, Békésszent-andrás, Örménykút, Kardos, Gyomaendrőd) végezte gyógyító tevékenységét. Az érdemes városi kitüntetését szerényen kezelte. Fáradtságot, türelmetlenséget nem lehetett észrevenni rajta. Rendelési időn túl is – éjszaka is nyílt a rendelőjének ajtaja. Nem véletlen, hogy „Lord” megnevezéssel a szegények orvosának nevezték el.

Azon ritka személyiség volt, aki sugározta azt a másságot, amit megérezve; megnyugvás, bizalom, elfogadás s a gyógyulás hite költözött a gyermekeinkért aggodás helyébe.

Jó volt mellé ülni, hallgatni és nagyon-nagyon szeretni!

1969-ben Szegedre költöztek – meggyengült egészségét nem tudtuk, volt olyan nap, amikor a Szegedre gördülő vonat fülkéiben nyolc-tíz gyermek és a szülők érkeztek Hozzájuk.

105 évvel ezelőtt Temesváron született a mi doktor bácsink, és 1979-ben tért az örökkévalóságba. Hiányát, emlékét őrizzük,!

Sok anyuka, nagymama nevében lejegyezte:

Klenk Józsefné